

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۰۶ می ۲۰۲۴

یونس نگاه

تریاک و تن زنان

اعتراض مردم بدخشان دو وجه غم‌انگیز دارد. اول این که موضوع اعتراضات کشت تریاک است. مردم مخالف تخریب مزارع تریاکند و طالبان، مشهورترین گروه تریاک‌کار و قاچاقبر، مخالف کشت تریاک! کاش در این سناریو مردم ضد تریاک و طالبان حامی تریاک ظاهر می‌شدند!

حداقل در ظاهر طالبان در مقام دولت و نیروی نظم‌دهنده عمل می‌کند و مردم از نظم می‌گیرند و طرفدار انارشیزم و خودسری اند. این تراژیدی دولتی در افغانستان است. مردم روستائی و پراکنده در دره‌ها هرگونه اقدام رسمی برای ایجاد نظم و قانون را دشمنی می‌دانند و از نیروئی که مانع ایجاد دولت شود، حمایت می‌کنند. یک روی سکه ناکامی دولت‌سازی در کشور ما همین است.

در بیست سال دوره جمهوری نیز تنها قدرت‌مندان و قومندان‌ها قانون‌گریزی نمی‌کردند، بلکه مردم عقب‌مانده و گرسنه ما نیز از نظم و انضباط قانونی می‌گریختند. حمایت از طالبان، حمایت از قومندانان قومی و زورمندان محلی و عاقبت آغشته‌شدن در آشوب تمام عیار بدون نقش مردم و این تمایل بدوی به دولت‌گریزی ممکن نبود. قطار شدن میلیون‌ها هموطن ما پشت بدنام‌ترین قومندانان قومی در بیست سال دوره جمهوری در ناکامی دولت‌سازی نقش مهم داشت. حمایت آنان از تروریسم و انارشیزم طالب، در سقوط کشور نقش داشت.

وجه دیگر تراژیدی این است که میدان از مبارزه ضدطالبانی چنان خالیست که این درگیری برسر تریاک و عصیان مردم محلی در برابر تلاش‌های انضباطی طالبان، غیرطالبان را برسر شوق می‌آورد. درحالی که نیروی سازمانده وجود ندارد تا از عصیان مردم بهره سیاسی سازنده بگیرد و مهم‌تر از آن به مردم آگاهی دهد که در کجا باید به‌خشم آیند و آبروی قومی، ملی و انسانی شان در کجا نهفته است. به مردم بگوید که تریاک بهانه خوب و آبرومندانه برای مبارزه با طالب نیست. مکتب، آزادی، تعلیم، حق کار، حق مشارکت در دولت و سیاست، و بسیار حقوق دیگری که طالبان به رسمیت نمی‌شناسند باید موضوع مبارزه باشند.

این که بگوئیم طالبان بر زنان پیچه سفید دست بالا کرده‌اند و ما به‌خشم آمده‌ایم نیز در آئینه وضعیت عمومی کشور، حکایت از بیچارگی و جهالت دارد. مردم ما خیلی عقب‌مانده‌اند. سه سال است که همه زنان افغانستان مورد بدترین دست‌درازی سیاسی و فرهنگی قرار گرفته‌اند، به صورت دسته جمعی از زندگی اجتماعی حذف شده‌اند، چرا مردم به خشم نمی‌آیند؟ مردان تنها بر سر تصاحب تن زن و این که چه کسی حق دارد به تن زنان دست بزند، باید به خشم بیایند؟ مبارزه‌ای که مضمون آن تصاحب تریاک و تن زنان باشد، حتی اگر به سقوط طالبان بینجامد نتیجه خیر نخواهد داشت.